

NÉZZ RÁM!

Guti Tünde

NÉZZ RÁM!

Kedves, meghitt, 13-14 évvel ezelőtti történetre emlékezem; Kicsi kezeivel megfogta az arcomat és maga felé fordította. Éreztem bőre bársonyosságát, ahogy vékony ujjacskáival megérintett az állam. Volt benne valami halaszthatatlan sürgetés. Kisfiam látni akarta a tekintetemet. Ahogy odafordultam hozzá, észrevettem szemeiben a boldog várakozást. Szinte sóvárogva mondta:

- Mosolyogj rám! Úgy szeretem, ha mosolyogsz!

Ki tudna ellenállni egy ilyen kérésnek, belenézve egy ártatlanul csillogó szempárba? Azóta is sokszor eszembe jut. A szülők gyakran tanulhatnak kisgyermekektől;

Ezt mondja az Úr: Szemeimmel tanácsollak téged; Milyen nagyszerű, mély kapcsolatra utal ez a kijelentés, ami ígéret is egyben! Bámulatos, hogy akit így vezetnek, annak nincs szüksége sem útjelző táblákra, sem távirányítóra!

Ha olyanok nem leszte, mint a kisgyermek, semmiképpen nem mehettek be a mennyek országába; Bizonyára fel tudnánk sorolni azokat az emberi tulajdonságokat, amik miatt ezt a feltételt állította Jézus a tanítványok elé a mennybe jutás kérdésében;

A kisbabáknak létfontosságú, hogy lássák szüleik arcát. Egyszerűen nem érzik jól magukat, ha nincs rajtuk az a kedves, odafigyelő, számukra életet és biztonságot jelentő szempár, telve elfogadással.

Amikor szorongunk, homályos a jövőnk és megoldatlan problémák terhelnek, még ha rövid ideig is, de elhagyatottnak érezzük magunkat. Pedig mennyei Atyánk védelmező szeretete körülvesz, Ő szüntelenül vigyáz ránk. Talán levettük szemünket az egyedüli Vigasztalóról, békességünk és örömünk forrásáról;

Az én orcámat keressétek és éltek; tanácsolja az Úr. Mennyire vágyik rá, hogy miként a kisgyermek az édesanyja arca után, mi is sóvárogva forduljunk mindig felé, hogy tekintetünk találkozhasson az övével, és szemeivel tanácsoljon, atyai szeretetével türelmesen vezessen, mert nem akarja, hogy egy is elveszen közülünk;

Ő nem csak lenéz ránk a mennyből, hanem lát, ismer, nem rejthetünk el semmit, szívünk ott van előtte csupaszon, leplezetlenül.

A 139. Zsoltár az egyik legkedvesebb zsoltárom. Így kezdődik:

Uram, megvizsgáltál engem és ismersz; Messziről érted gondolatomat. Járásomra és fekvésemre ügyelsz; Lenyûgöz és rabul ejt ez a tudás, ez az odafigyelés, törődés! Isten ellenállhatatlanul magához vont szeretete és páratlan gondoskodása által.

Amikor Jézus a földön járt, meglátta a vak Bartimeust, akit csitítottak, hogy hallgasson már el. Észrevette és lehívta a fa lombja közt megbújó Zákeust, és nem sajnálta a pillantást, hogy az Őt éppen megtagadó Péterre nézzen. Jézus irgalma az Atya irgalma!

Szemeivel kíséri lépteinket akkor is, amikor engedetlenségünkben eltévedünk az úton, néz, figyel, kezét nyújtja, hogy segíthessen. Keressük az Úr arcát! Aki egyszer a szemébe néz, az soha többé nem tudja elfelejteni. Ő az, aki minden belső sóvárgásunkat, ürességünket betölti szerető lényével.

Mikor kértük Őt utoljára?

- Nézz rám! Fordítsd felém az arcodat és tanácsolj szemeiddel!

2010. július 19.

Guti Tünde

Forrás: www.keresztenydalok.hu